

ELECTROCOM

Forandring fryder!

Electrocompaniet forbedrer en suksess og går helt nye veier med sin nye integrerte ECI5 mkII

AV JAN MYRVOLD

FORFORSTERKERDEL

- Inngangsimpedans (balansert): 47 kOhm
- Max inng.nivå: 10V rms
- Støygulv (1Vrms 20-20kHz bal.): -135dB
- THD+N (1Vrms 20-20kHz bal.): <0.003%

UTGANGSFORSTERKER

- Effekt:
 - 2 x 120W (8 Ohm)
 - 2 x 200W (4 Ohm)
 - 2 x 370W (2 Ohm)
- Utgangsimpedans: <0.02 Ohm
- Frekvensrespons (-3dB): 1 – 150 kHz
- Kanalseperasjon: >120dB
- THD+N (20 – 20 kHz): < 0.004%
- Max utgangsstrøm: 100A
- Dempningsfaktor: >350
- Dimensjoner (bdh): 483x405x135 mm
- Vekt: 20 kg

ELECTROCOMPANIET

Power Amplifier

Navigator

Pris (Norge):
NOK 28.900,-
Produsent:
Electrocompaniet

Som vel de fleste seriøst hifi-interesserte har fått med seg, har Electrocompaniet i løpet av våren og forsommeren vi har lagt bak oss høstet flere såkalte «Golden Ear Awards» i det prestisjetunge bransjebladet «The Absolute Sound». Det attpåtil for produktmodeller som har vært på markedet i årevis, tuftet på det arbeidet som ble lagt ned den gang Electrocompaniet var i originalgründeren Per Abrahamsens eierskap. Det er nesten historien om den legendariske omtalen av hans 25 Watter i «The Audio Critic» i reprise, og på berget her hjemme risikerer man fortsatt å bli idiotforklart dersom man skulle ytre seg i særlige positive vendinger om de samme produktene. Man blir som kjent sjelden profet i eget land. Eller var det i eget blad?

Uansett, undertegnede har selv eiet mange forskjellige produkter fra Electrocompaniet i ulike perioder, og følgelig hatt mange gode erfaringer med disse.

Et av de mer flyktige EC-bekjentskap – like fullt av det særdeles hyggelige slaget – er med den direkte forløperen til produktet som her omtales, altså den integrerte ECI 5 som undertegnede omtalte i rosende vendinger for et par år siden. Jeg har neppe vært helt alene om å like den, da den i løpet av tiden den har vært tilgjengelig på markedet sies å ha vært kongerikets bestselgende highend-forsterker. Like forbannet finner altså Electrocompaniet tiden inne for å parkere den på museet, og likegodt lansere en helt ny MKII-utgave, som til alt overmål har gjennomgått massive tekniske og konstruksjonsmessige forandringer. Så er den vel dermed også Electrocompaniets aller første forsterker i den tyngre klassen under West Controls eierskap som ikke er direkte nedavlet fra forgjengerne fra Skårer? Åkke som, alt tyder på at man har både visjoner og ambisjoner hos de nye eiere der nede i sørvest.

NEW SHIT, (ALMOST) SAME WRAPPING

Og når man så med spente biceps og fingre skjelvende av barnlig forventning endelig kan løfte et sylferskt eksemplar av ECI 5 MKII ut av esken, føles den merkbart mye tyngre enn forventet. Brukermanualen bekrefter mistanken, og nyversjonen har faktisk gjennomgått en vektøkning på hele tjuedefem prosent, og veier dermed plutselig velvoksne tyve kilo blank. Definitivt ingen lettvekter MKII, hverken på den ene eller andre måte.

De øvrige fysiske dimensjoner er på samtlige områder nøyaktig de samme som før, altså 483 x 405 x 135 mm, der

den hviler på fire solide og gyldne føtter. Brødrerna Herreys – eat your hearts out. Den ikke bare ser bedre ut, den låter garantert bedre også.

Eneste synlige eksteriørmessige forandringer er et litt annerledes utformet ventilasjonsgitter på oversiden av kabinettet og at displayet – eller navigasjonsvinduet som EC selv ynder å kalle det – på MKII har blitt betydelig større, og kan dermed gi all informasjon med behagelig stor og lettlest grafikk. Fortsatt ikke helt på par med ARC's Reference 3, men temmelig mye nærmere. Tiltaket hilses hjertelig velkommen av

«Designuttrykket er det samme velkjente, klassiske art deco med grafikk i gull på svart bakgrunn.»

alle oss med stående ignorert invitasjon fra den lokale linsesliper, og en ekstra gladmelding til kollega Rognlien og andre lyssky individer er at det hele selvsagt kan dimmes flere hakk via fjernkontrollen. Og det er samtidig alt jeg finner verdt å nevne om den stakarslige plastpinnen. OK, jeg tilføyer bare at den fungerer helt greit til det den skal.

Displayet angir valgt inngang og modus (CD, Tuner, HT, Tape, Mute, etc), samtidig som det vil varsle om eventuelle DC-feil i kretsene og/eller dersom forsterkeren når et kritisk høyt temperaturnivå.

Som det går frem av bildene er designuttrykket det samme velkjente, klassiske art deco med grafikk i gull på svart bakgrunn bak den tykke og gjennomsiktige akrylfrontplaten. Midtstilt logo, med den velkjente blå ringen rundt som anviser volumnivå. Fire messingfargede kommandotaster plassert ut mot høyre arrangert i sin like velkjente formasjon. Enkelt, oversiktlig og viktigst av alt, velfungerende.

Også på baksiden later alt til å være ved det gamle. Vi finner fortsatt to balanserte innganger for XLR, og fire ubalanserte for tradisjonelle RCA-kontakter, hvorav den ene inngangen er direkte til effekt delen, og ruter dermed signalet utenom forforsterkerkrets og volumkontroll. Alle innganger er forøvrig analoge, samtlige på linjenivå. Altså ingen spesielle hensyn tatt for hverken vinyl- eller iPodgenerasjonene. Electrocompaniet har vel med denne forsterkeren heller aldri hatt i tankene

å henvende seg til de som vil ha «alt-i-ett-bokser». Fornuftig nok, all den tid man i dag får kjøpt sjokkerende gode separate streamere og/eller USB-dac'er for en slikk og ingenting.

Man kan selvsagt også tappe signalet ut fra forforsterkerdelen, og det både via balansert og ubalansert utgang. Det er også et par vanlige rec-utganger, men disse er da like selvsagt upåvirket av volumkontrollen. De kan dog mutes ved hjelp av fjernkontrollen.

ECI 5 MKII har enkelt sett høytalerutganger, og de forgylte skrutermineralene er levert av WBT. De tar på sedvanlig vis imot både spader, bananplugg og ren avisolert kabel med største selvfølgelighet. Det er godt av plass mellom hver enkelt, og du skal benytte temmelig store spader før det eventuelt blir overhengende fare for kortslutninger.

Electrocompaniet ECI 5 MKII holder ellers helt som forventet en totalt uangripelig finish-standard, akkurat som alle øvrige håndverksmessige aspekter ved dette produktet. Det ryddige eksteriøret gjenspeiles i en symmetrisk og oversiktlig teknisk layout, noe redaktørens bilder på sedvanlig estetisk vis kan bekrefte.

KLASSE A PRE

Det er som antydnet på den tekniske siden ECI 5 MKII har gjennomgått de største forandringene, og er i prinsippet en helt annen forsterker enn forrige modellutgave. Men fortsatt sverger man til sitt patenterte, klassiske FTT (Floating Transformer Technology) strømforsyning, hvor det er benyttet en 500VA ringkjernetrafo som selve energikilden. I andre enden, altså selve utgangstrinnet, er blitt tilgodesett med dobbelt så mange transistorer som forgjengeren.

Kondensatorbankens totale kapasitans har økt ganske betraktelig, og MKII kan levere hele 80 000 mikrofarad, noe som i teorien skulle gjøre den mer enn beredt til å ivareta dynamikk og kontroll selv ved svært lave impedanser og krevende musikkpassasjer. Konstruktøren har også tatt i bruk et helt nyutviklet system som overbelastningsproteksjon som har gjort det mulig å utelate utgangsreleene, og plutselig har man en kortere vei mellom utgangstrinn og høytaler. Jo færre komponenter, dess færre forvrengningsfaktorer.

Forsterkeren er DC-koblet fra inngang til utgang, og utgangstrinnet har bare lav grad av negativ tilbakekobling. Det overordnede målet sies å være en forsterker med god basskontroll og høy stabilitet også ved drøye laster. Forforsterkerdelen er diskret oppbygget, og

opererer i klasse A helt uten feedback. Og ja – den blir varm under bruk. Vel- dig varm, så det er definitivt nødvendig med god ventilasjon.

Her finnes ingen digitale inngangsre- leer, alle svitsjere er analoge av påstått highend-kvalitet med lang levetid.

Utgangseffekten oppgis fortsatt til to ganger 120 Watt (målt der THD når 0.2%) ved en belastning på 8 Ohm. Denne økes til henholdsvis 200 Watt/370 Watt ved 4 og 2 Ohm. Dempe- faktor oppgis til > 350 (8 Ohm).

Under topplokket hersker det som ventet en upåklagelig orden og den tekniske finish er det som tidligere antydnet intet å utsette på. Forsterke- ren har da også fungert totalt lytefritt under hele testperioden, og den er til overmål ekstremt stille. Ikke en eneste antydning til noen form for støy, brum, eller summing. Ikke en gang et ørlite sus selv på såpass effektive høyttalere som Tannoy Glenair, med en oppgitt følsomhet på 95dB/1W/1m. Selv ingen av de forskjellige klasse D-forsterkerne jeg har hørt er like stille. Rett og slett imponerende, og kan vel også stå som et vitnesbyrd om førsteklasses bygg- messig håndverk.

OPPSTRAMMING

Mye forskjellig er ment og uttalt om Electrocompaniet opp gjennom årene. En av de hyppigste gjengangerne har vært påstanden om at Electrocompani- ets forsterkere er dvaske, spesielt i de nedre oktaver. Adjektiver og lignelser som «puddingbass» og «sokk i kjeften» er hyppig anvendt. Uansett om det fin-

nes snev av sannhet i slike påstander eller ikke, har det samtidig skjedd en dramatisk forandring på dette områ- det det siste tiåret. Electrocompaniets klangkarakter har i denne perioden totalt sett dreiet seg en anelse mer i «nøytral» retning, selv om den typiske E-comp fortsatt har en fyldig og varm tone, spesielt til å være transistorbasert.

Og la det være helt klart først som sist – med ECI 5 MKII har Electrocom- paniet tatt enda et steg i en strammere retning. Selv lenge før man har rukket å gi forsterkeren sine anbefalte tre døgn med innspilling aner man kontu- rene av noe ganske annet enn hva man tradisjonelt forbinder med E-comp. For alle som liker de klassiske utgavene av Electrocompaniet må spørsmålet derfor nødvendigvis bli; hvor (store) er kompromissene?

Helt umiddelbart er det ikke lett å få øre på noen merkbare forandrin- ger som jeg vil påstå bør defineres som kompromisser som gjør MKII til en «dårligere» forsterker enn forløperen(e). Altså med mindre man rett og slett ikke ønsker en stram og kontrollert gjengivelse gjennom hele frekvensskalen, kombinert med et imponerende fraspark og transienthur- tighet med høy morofaktor!

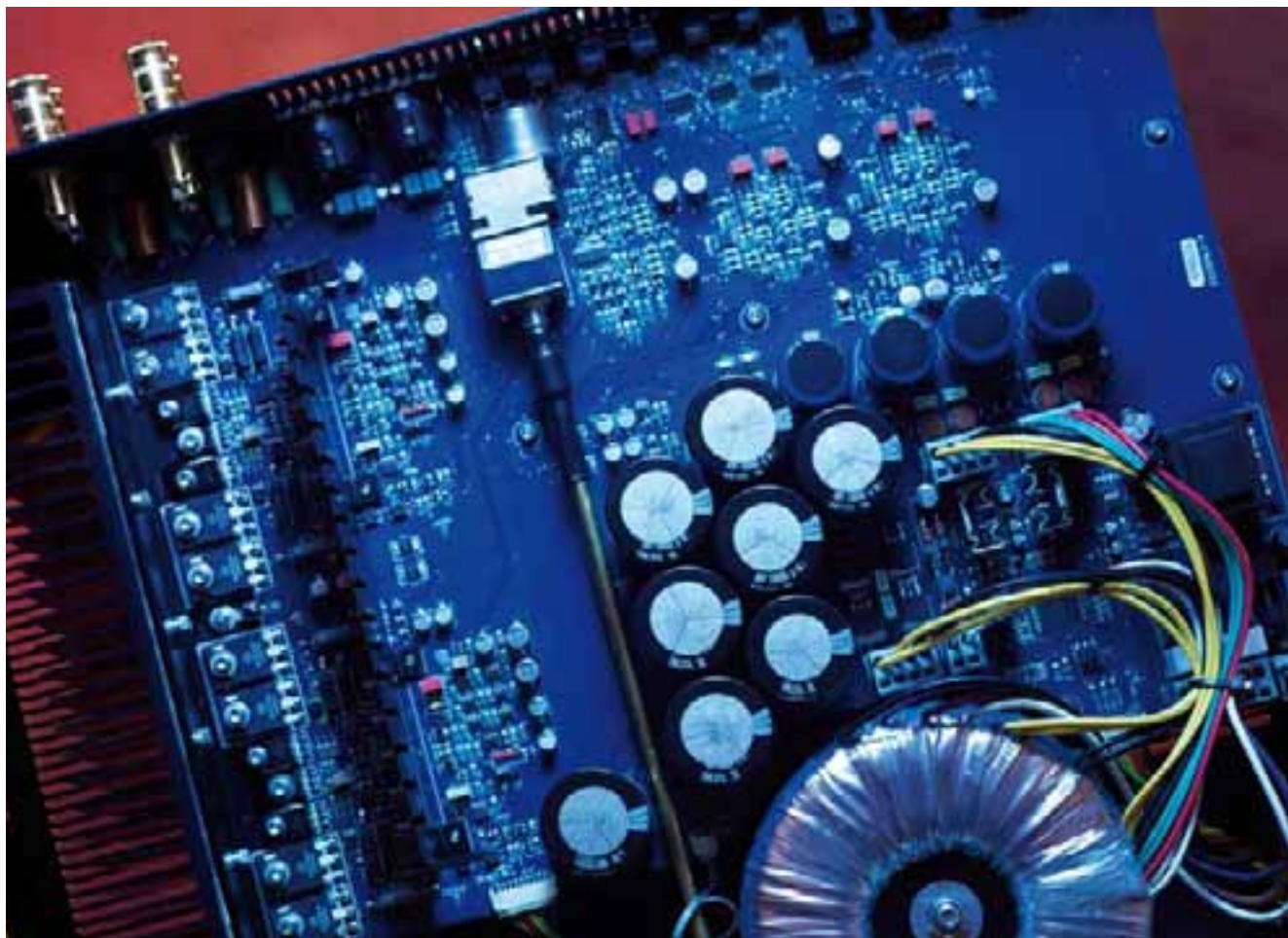
Nå var strengt tatt ikke disse egen- skapene i mine ører direkte fraværende ved forrige møte, men vi snakker likevel om lett detektbare forskjeller fra den gang når jeg legger en sampler fra Reference Recordings i EmmLabs'en. ECI 5 MKII later til å ha et solid grep rundt mine stadig 15''-bestykkete Tan-

nøy Glenair der de får bryne seg på Franz Lizts blytunge orgelpastisj «Pre- lude on B-A-C-H», til overmål fremført av ingen ringere enn mannen med det for anledningen særdeles passende nav- net Felix Hell. Denne opplevelsen av kontroll tas med videre i det vi forflyt- ter oss et spor videre til Rachmaninoffs «Symphonic Dance #3» med Minne- sota Orchestra dirigert av Eiji Oue. Her briljerer MKII også med en meget god og tydelig dynamisk kontrast, hvor de brå overgangene mellom massive pau- kecrescendoer står i perfekt balanse til imponerende rentklingende cymbaler og triangelslag, hele tiden avlevert med kontante transienter. Forrige modell var absolutt ingen direkte sinke i så måte den heller, men i likhet med den generelle stramheten virker det nå som om det hele er dratt ytterligere et hakk videre.

KOMPROMISSER?

Direkte lyd kvalitetsmessige kompro- misser eller forringelser fra forrige modell er det som dere skjønner gjen- nomgående vrient å avsløre. Musikk- en leveres faktisk med enda større rom og avstand mellom utøverne enn før, og gir et mye bedre detaljert (og dimensjonert) bilde av opptaksrommet (eller scenen) utøverne befinner seg i. Spesielt en del jazzopptak fra femti- og sekstitallet kommer virkelig til sin rett, og man har fri sikt langt forbi drøvelen til den gamle crooner Johnny Hartmann der han med assistanse av selveste John Coltrane trollbinder meg med deres '63-versjon av den gamle

Rogers/Hart-perlen «You Are Too Beautiful», opprinnelig skrevet i 1933 til Al Jolson-filmen med den utmerkede tittel «Halleluja, I'm A Bum»!

Men i og med at denne nye utgaven spiller både luftigere og mer gjennom-siktig enn forgjengeren, avsløres selvsagt også mindre heldige innspillinger mer nådeløst, spesielt i de mest ørefølsomme mellomtoneområdet hvor blandt mye annet nettopp den menneskelige stemme hører hjemme. Spesielt cd-innspillinger fra åttitallet, som i utgangspunktet var innspilt for vinyl er jo i utgangspunktet en utfordring for et hvert seriøst musikklegg. Noen forsterkere maler med relativt tykk pensel i mellomtonen kan maskere noen av disse problemene til en viss grad, men ECI 5 MKII feier absolutt ingenting under teppet.

Jeg finner MKII dermed en anelse mer kresen på kabelmatching enn sine forgjengere fra samme produsent, og på høyttalersiden satt det tonalt bedre med Audience Au24 enn redaktørens etter hvert lett aldersstegne Transparent Reference 2901XL, som ble litt pågående i nettopp 2kHz-området. Egentlig ingen overraskelse, men Transparent kan på sin side skilte med bedre dynamikk, romfølelse og mikrodetaljer.

Samtidig kan jeg konstatere at Electrocompaniet ikke har firt noe av

betydning på et gammelt glansnummer som naturlig og «organisk» klang i alle typer akustiske instrumenter. Den varmende gløden i Leif Ove Andsnes' flygel gjennom hans EMI-innspilte tolkning av Griegs velkjente og på alle måter klassiske «Piano Concerto in A minor Op.16» eller for den saks skyld Nigel Kennedys fiolin og hans bejublete versjon av Vivaldis «Le quattro stagioni» er like varmt tilstede som vi husker det fra forna da'r, bare med den delikate forskjell at transientene og mikrodetaljene oppleves mer umiddelbare og kontante, ikke minst med mer snert og bitt i alle typer metallformidling.

Samtidig er det en glede å konstatere at dette ikke har gått særlig tungt ut over kroppslighet og substans i mellomtonen generelt, og fortsatt lar jeg meg villig forføre av B.B. Kings blå gitarspill i det gamle liveopptaket «Guess Who», hvor man aldri er i tvil om at den gamle mester har koblet sin trofaste Lucille til en rørforsterker, der hans soli eksponeres i en imponerende tredimensjonal og fysisk nærværende presentasjon. Magisk!

OPPSUMMERING

Det er spesielt når man spiller såkalt rytmisk musikk man merker de største forandringene hos MKII i forhold til forgjengerne. Musikken har fått et strammere momentum og økt hurtig-

het i transientformidlingen, samtidig som den også har en klarere transparens gjennom hele frekvensskalaen med renere detaljer både i topp og bunn. Noen kaller det kanskje en mer moderne lydsignatur enn tidligere, med mer vekt på grunntonekontroll, oppløsning og detaljering uten å kaste absolutt alle sine gamle klangidealer på sjøen. Så selv om MKII kan virke som det er den forrige utgaven som har tilbragt vinteren i helsestudio, er det fortsatt ikke noen «slank» eller anorektisk utgave. Det er fortsatt masser av kjøtt og blod, bare at det nå er mindre fett og mer muskler.

Hvorvidt disse forandringene vil falle i smak hos både gamle fans og fiender er det selvsagt umulig å spå, men jeg kan vanskelig se at Electrocompaniet vil miste særlig mange venner. Jeg tror heller omvendt, fordi ECI 5 MKII i mine ører har tettet enda mer av gapet mellom integrerte og dedikerte pre/power-løsninger, og dermed gjør uforfalsket highend-opplevelser tilgjengelig for en stadig rimeligere penge og dermed også for stadig flere. Helt udiskutabelt en av de aller mest imponerende integrerte forsterkere jeg har hørt på denne siden av femti tusen. Like udiskutabelt er ECI5 MKII den beste integrerte fra Electrocompaniet jeg kan huske å ha hørt noen sinne. Og jeg har hørt dem alle. ☺